GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

Bèlgica és conscient que s'aboca a la separació.

Opinió | 25/11/2007 | 22:01

Les pretensions independentistes europees no se situen solament a l'estat espanyol.

En plena crisi política a Bèlgica, on quasi després de sis mesos de les eleccions encara no hi ha govern, Filip Dewinter, líder del Vlaams Belang ('interès flamenc') –partit de la ultradreta flamenca, acusat de racista i xenòfob–, va proposar al Parlament de Flandes la celebració d'un referèndum d'autodeterminació per a aquesta comunitat del nord i va exclamar davant els mitjans de comunicació que per ell i molts altres ciutadans el rei belga no era cap figura a contemplar. "Quan Bèlgica se separi, m'és igual què faci el rei" va dir el polític flamenc taxativament.

Les pretensions independentistes europees no se situen solament a l'estat espanyol, Còrsega o Irlanda, perquè l'equivoc dels estat-nació que es van forjar fa menys de dos-cents anys i abans, no ha donat els resultats que aquests esperaven confiant en l'assimilació òptima dels territoris, els habitants de molts dels quals van estar absolutament desidealitzats –tal com va passar a la Catalunya Nord amb els seus habitants- dels seus sentiments de pertinença nacional, lingüístics i culturals. Però Bèlgica va ser diferent, ja que el fet d'aquell estat no es menjava cap cultura ni cap tros d'altra nació, sinó que en creava un de nou binacional, i aquests invents generalment no funcionen, i menys a la vella Europa com sobradament s'ha demostrat. Heus aquí i avui doncs la prova del fracàs, només 176 anys després, d'aquell invent polític absolutament irreal i tronat.

La història de Bèlgica és ben curiosa. S'inventen un rei a l'antic estil, per rubricar el fet d'un estat artificial que, com molts altres de l'espectre europeu, no té cap mena de cohesió excepte la que va interessar econòmicament i política als estats veïns en el moment de la seva formació. La història de Bèlgica comença el 1831quan la part meridional del Regne Unit dels Països Baixos va decidir després de la revolució belga d'expulsar les tropes neerlandesos i de declarar la independència. Abans, aquest territori mai no va estar un estat. El territori geogràfic era part de diversos feus, comtats, ducats, i altres senyorius que a poc a poc es van fondre en una unió personal de les Disset Províncies, els Països Baixos espanyols, els Països Baixos austríacs, possessions successives -amb fronteres molt variables- del ducat de Borgonya, d'Espanya i d'Àustria. Aquesta federació política no era l'expressió de la voluntat del poble, però si el resultat de matrimonis estratègics dels sobirans que avui pocs contemplen.

Les fronteres actuals van començar a traçar-se al segle XVI després de la Guerra dels Vuitanta Anys, l'adveniment del protestantisme i la independència de la República de les Set Províncies Unides que es van secessionar d'Espanya. Sociològicament, les Terres de la Generalitat catòliques, formaven part del 'sud', la República les va ocupar per a protegir-se contra els espanyols i els francesos. Fins al 1795, la República sempre va mantenir ciutats fortificades al territori espanyol i després austríac. Era durant segles un territori de ningú i de tothom, camp de batalla preferit de gairebé totes les cases reials d'Europa.

Abans de 1830 els mots Belgium, bèlgic, bèlgica van tenir vàries significacions de vegades molt allunyades del territori actual (vegeu Països Baixos (Topònim)). Les fronteres definitives es van fixar el 1839 amb el tractat de Londres (1839) i el 1919 amb el Tractat de Versalles quan els cantons d'Eupen, Malmedy i Sankt-Vith es van annexar de l'Imperi alemany. Com que no es pot parlar de Bèlgica en el sentit contemporani abans 1831, la història anterior és troba la història dels estats que posseïen el territori. L'estat de 1830 era unitari, segons el model jacobí francès. A

poc a poc, els belgues de parla neerlandesa, i després del 1919 els de parla alemanya, es van emancipar. El moviment való, per raons econòmiques com passa gairebé sempre, també va demanar més autonomia. Després de vàries reformes l'estat va evolucionar fins al federalisme contemporani, tres nivells de govern: federal, comunitari i regional. En traçar la frontera lingüística del 1963, es va crear una nova frontera política, a través de les fronteres històriques dels comtats i ducats antics. Podriem dir, doncs, que Bèlgica que és una realitat política artificial forjada arran de certs fets. Com ho era Txecoeslovàquia, un estat que per cert ja no existeix i que s'ha dividit pacíficament entre Txèquia i Eslovàquia i no ha passat res de res, ni cap dels dos països ha anat a pitjor, sinó més aviat al contrari. I curiosament cap dels dos ha volgut reunificar-se, tot i, en l'actualitat, ser bons veïns.

Així doncs, ja poden sortir nostàlgics clamant visques a un rei que no té cap legitimitat per la majoria, ja que els valons, o la comunitat francesa de Bèlgica tal com s'autoanomenen, no tenen cap inquietud monàrquica, perquè com a francesos de facto que són no el contemplen. I els flamencs, i heus aquí les declaracions de Filip Dewinter, si s'enmirallen en algun monarca és en la reina d'Holanda. La resta, es digui el que es digui, només són cants de sirena i convencionalismes dels poc amics dels canvis estructurals polítics a l'antic continent, o dels que acomodats en les seves posicions no desitgen que el riu es remogui, per si de cas algun altre pescador en tingués uns millors guanys.

Autor: Santi_C
Santi_C

https://gironanoticies.com/noticia/4545-belgica-es-conscient-que-saboca-a-la-separacio.htm